Деякі голови сільрад замість того, щоб боротися з самогоноварінням, самі стали активними клієнтами самогонників.

— Самогонка в мене добряча — головою ручуся!..

Мал. В. ГЛИВЕНКА

ПЕРЕЦЬ

№ 10 (453). РІК ВИДАННЯ XXI КИЇВ. ТРАВЕНЬ 1961

У ЦЬОМУ НОМЕРІ

★ Курс на маяки, або наші кращі люди трудящі. (Стор. 2).

★ Про каламутні води та ворогів природи. (Стор. 4).

★ Не зустрічайте тюльпанами, не даруйте цукерок! (Огляд листів). (Стор. 6—7).

★ Коментарі Перчанські про діла заокеанські. (Стор. 8).

★ На виставці ширнетреба — ще чотири комплекти браку. (Стор. 10).

Ціна 10 коп

Наші маяки

ОЛЬГА ДИПТАН

Двічі Герой Соціалістичної Праці, ланкова колгоспу ім. Ілліча, Васильківського району, Київської області, Ольга Климівна Диптан рік у рік вирощує високі врожаї кукурудзи.

Ой, у нашої Диптан
Що не рік — сміліший план.
Тут дівчата не дрімають
(Вдача в них уже така!),
На Диптан всі курс тримають,
Як на вогник маяка.

СТЕПАНИДА ВИШТАК

Ланка двічі Героя Соціалістичної Праці Степаниди Демидівни Виштак з колгоспу «Радянська Україна», с. Лосятин, Гребінківського району, Київської області, на кожному з 20 гектарів зібрала по 120 центнерів зерна кукурудзи.

Про Степаниду слава лине
По всій Радянській Батьківщині.
Вже повелося якось так,
Що йде попереду Виштак.
Новий рекорд на кожнім кроці,
Вона завжди перед веде,
І знають всі, що в цьому році
Вона також не підведе.

Дружні шаржі А. АРУТЮНЯНЦА
Текст Ю. КРУГЛЯКА.

Марсіянин

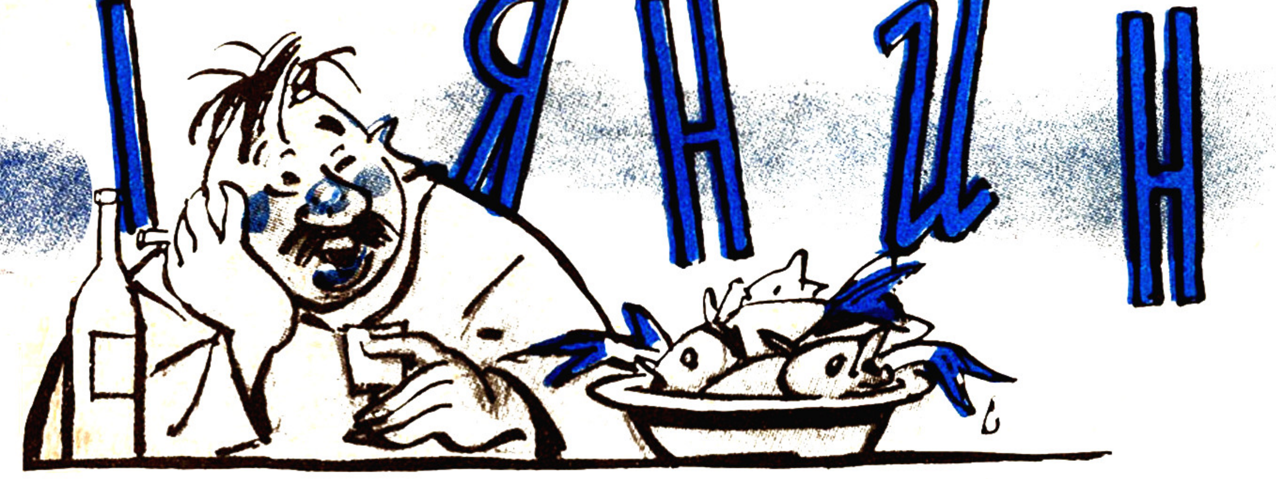

Мала я, люди добрі, «Самородка» в хаті, «Гармонійного ледаря», «Магнітофена», а тепер дожилась до «Марсіянина»...

Після того випадку з магнітофонною стрічкою мій Харитон кілька місяців працював. І працював так, що навіть почав у передовики вибиватися. Виконував у колгоспі, як він казав, «різну тематику», не відмовлявся від самої важкої роботи. Я радію, голова колгоспу хвалить його. У хаті в нас тиша і спокій, як у людей. Харитон називає мене тільки Горпиночкою.

Одного вечора прийшов він напідпитку. Саме одержав у колгоспі на вироблені трудодні. Прийшов, повечеряв мовчки. Дістав з кишені кілька журналів, на яких були зображені ракети й супутники, і почав уважно розглядати. Я зразу догадалась, що йому знову попала вожжа... Але виду не подаю, а так делікатно запитую:

— Харитоне Івановичу, ви на роботі сьогодні були?

— Ні, Горпиночко, — так ввічливо мовить. — Не був і взагалі більше не піду.

— Чому? — запитую.

— То не моя тематика... Харитон Іванович народжений для героїзму, а не для того, щоб у кізяку колупатися.

— Якого героїзму? — питаю. — Може, знов писатимеш?

— Ні, — каже, — то дурне і невигідне діло... Я зроблю такий подвиг, що про мене писатимуть кращі письменники світу. А народи пам'ятника золотого поставлять! От яка в мене зараз тематика в голові. Так що не будемо ні сваритися, ні скандалити, поки я свого не доб'юся...

— Що ж ти надумав робити?

— Готуюся летіти на Марс у ракеті. Уже й заяву подав до Москви. Ось у журналі ясно написано, що скоро полетять на небо люди. Ото ж я й хочу бути першим... Мені честь і слава, а тобі — гонорар...

— І коли ж тобі вилітати? — спокійно запитую.

— Коли одержу сигнал із Москви. Тим часом почну посилено тренуватися... А ти, Горпиночко, створи мені для цього найкращі умови.

— Які саме? — питаю.

— Не лайся, добре годуй, купуй щоденно чвертку для апетиту... Адже для такого відповідального польоту треба, щоб людина була фізично міцна, добре вгодована і щоб нерви були впорядку... Отак, моя мила. А в колгоспі заяви, що Харитон Іванович більше на роботу не піде, бо він уже майже марсіянин!..

На роботу вранці не пішов. Я, правда, жодного слова не сказала, бо знаю його характер... Ідучи на ферму, зайшла в правління, поскаржилась голові. Той пообіцяв викликати, поговорити. Але нічого з цього не вийшло: Харитон не з'явився. Пішов голова до нас додому. Теж нічого не вийшло: Харитон защіпнув двері і не впустив його. Тільки гукнув у вікно:

— Товаришу голова, не морочте мені голову! Я народжений для героїзму. Мені треба на Марс летіти, а не свиней доглядати! То не моя тематика!

Спробував голова налякати магнітофонною плівкою. Харитон вислухав і каже:

— Плівку я давно викрав і спалив. Так що не заважайте мені готуватися до космічного польоту! До побачення!

Так тривало з місяць. А тут саме гаряча весняна пора. Скільки не умовляла, щоб ішов на роботу, як горохом об стіну. Спить, їсть, читає журнали про ракети. За місяць з'їв пуд сала, вінок часнику і взявся до копченого окорока. Поправився так, що почав боком у двері заходити... Відпустив вуса, чубисько. Ходить по кімнаті, як той

соловей-розбійник! Почну лаяти — сміється і так спокійно каже:

— Дорога моя Горпиночко, не сердься. Ти краще приготуй на сьогодні своєму марсіянину таку тематику на обід: борщ з солониною, пироги з капустою, два глечики молока: один кислого, другий — солодкого. Мені треба набирати у вазі. От-от Москва покличе, а я ще зовсім не натренований. Та півлітра візьми для апетиту...

Горілки, правда, я не купувала, а обідати готувала. Нарешті, не витримала і пішла в правління скаржитись. Зайшла. Саме сиділи голова і секретар партійної організації.

— Порадьте, — кажу, — що мені робити з отим марсіянином? Поки полетить — і вуха мені пооб'їдає!

Голова помовчав, посміхнувся і каже:

— Знаєте, що я надумав?

— А що? — питаю.

— Заготуємо телеграму: ніби в Москву викликають когось від нас для космічного польоту... І спробуємо налякати Харитона Івановича. Давайте сьогодні увечері!

Так і зробили. Прийшла я з ферми і прикинулась, що плачу. Харитон до мене:

— Що з тобою, Горпиночко? Тебе хтось образив чи, може, занедужала?

— Ой, — кажу, — гірше... — Потім обняла його і почала причитувати: — На кого ж ти мене покидаєш? Кому ж я сорочки пратиму, обід готуватиму?.. З ким я поговорю щиро?..

А він так насторожено:

— Що, Горпиночко, може, щось погане чула в міжнародній тематиці?

— Ой, чула, — кажу. — Оце щойно була в правлінні... Прийшла телеграма... Москва викликає летіти... І хто тебе примушував писати оту заяву?... Ходімо до правління, може, якось відпросишся... Я ж не перенесу такого. Ходімо, Харитончику!

Вірите, Харитон якось зразу зів'яв, ніби поменшав. Довго шукав чоботи, а ще довше озувався. Двічі лівий чобіт натягнув на праву ногу. Руки в нього тремтять. А мені так смішно!

Пішли в правління. За всю дорогу не промовив жодного слова. Зайшли. Голова й парторг підвелися Харитонові назустріч. Потисли руку. Обидва такі серйозні, заклопотані. Першим озвався голова:

— Так-от, дорогий наш Харитоне Івановичу... Пробачте, що потурбували... Але справа дуже серйозна... — і дістав із шухляди папірця. — Сьогодні одержали телеграму з Москви такого змісту: «Трехдневный срок командируйте самого здорового физически колхозника для полета на Марс тчк. Москва, Енский переулок семь, ГОП».

Запанувала тиша. Харитон тремтячими пальцями взяв телеграму. Довго читав, ніби вивчав кожну букву. Потім питає:

— А що таке ГОП?

— Государственная организация полетов, — пояснив, не задумуючись, секретар партійної організації.

А голова знову:

— Так як, Харитоне Івановичу, поїдете в ГОП?

Харитон низько опустив голову. Запалив цигарку. Поклав її вогнем у рот. Сердито виплюнув і тихим голосом запитує:

— Хіба в колгоспі нема здоровішого чоловіка від мене?

— Нема, — каже парторг. — До того ж, ви стільки часу тренувалися, вивчали журнали про ракети. Та й заяву подали...

— Ми вас навмисне не хотіли відривати від такої серйозної підготовки, — додав голова. — Одним словом, ми тут порадились, що ваша кандидатура сама підходяща. Ото ж ідіть додому і починайте збиратися. Завтра треба виїжджати. І пам'ятайте, що б з вами не трапилось, ми ніколи не залишимо

в біді вашу дорогу дружину... — голова підвівся, потис Харитонові руку. Це ж саме зробив і парторг. А мені так смішно, аж душуся, ховаючи обличчя в хустку.

Взяла я Харитона під руку, і пішли. По дорозі я зайшла в сільмаг і взяла півлітра, хоч Харитон і не просив. Набрала кілограмів два тихоокеанських оселедців.

Прийшли додому. Я приготувала вечерю. Мовчки сів Харитон до столу. Випив повну склянку горілки і почав їсти. Я дістала чемодан

і почала складати білизну: готувати в дорогу. А Харитон допив пляшку горілки, з'їв три тихоокеанських оселедці, каструлю картоплі у мундирах. Підвівся і заходив по кімнаті, як той тигр у клітці. А я складаю і таким плаксивим голосом запитала:

— Харитончику, а якого тобі костюма покласти?

Він мовчить та міряє кімнату. А я причитую:

— І хто тебе просив подавати оту заяву? Добре, як усе благополучно обійдеться: полетиш і прилетиш... А коли щось трапиться... Як же я залишуся без тебе? І не знатиму де могилка твоя...

Він мовчить і тільки руки — то в кишені закладає, то на потилицю кладе, то до лоба... А я продовжую:

— Харитончику, а що тобі з їжі покласти? Може, окорока загорнути та віночок часнику?

Харитон скрипнув зубами, зупинився, обняв мене і так ніжно мовить:

— Рідна моя... А ти знаєш, що я ніякої заяви не подавав?

— Як-то не подавав? А навіщо ж ти стільки тренувався, поправлявся і називав себе «Марсіянином»?

— Та то я пожартував, — каже. — Та й відпочити хотілося... Отож і пустив чутку, що подав заяву.

— Хіба можна, — кажу, — з таким ділом жартувати? А тепер, бачиш, і правління намітило тебе їхати в той ГОП... Так що, крути не крути, а їхати треба.

— Ні, Горпиночко, — тихо промовив. — Ні в який ГОП я не поїду!

— Чому? — питаю.

— Жаль мені розлучатися з тобою... Стільки років прожили... Хоч і сварились інколи, а все ж гарно жили... А полетиш — хтозна, як воно там в небесах космічних... Та й голова в мене крутиться навіть тоді, коли їду автомобілем.

А я веду своєї:

— Так який тобі костюм покласти?

Він якось так знітився, обняв мене і почав благати:

— Горпиночко, я знаю, що все залежить від тебе... Іди попроси голову, парторга, щоб когось іншого направили в той ГОП. Я не зможу без тебе... Не зможу! Клянусь тобі: тільки вдасться залишитись на Землі — так працюватиму, як чорний віл. Іди, Горпиночко, попроси, бо я не перенесу такої подорожі. А так хочеться жити...

Я пообіцяла, що вранці піду до голови, і Харитон умостився спати. А вранці пішла в правління. Розповіла про все. Дуже сміялися і голова й парторг. А за годину мій Харитон уже працював на свинофермі. Того ж дня надіслали на річні курси шоферів одного комсомольця. А Харитонові сказали, що він поїхав замість нього в ГОП...

З того часу мого Харитона Івановича ніби хто підмінив. Працює на різних роботах. Та ще як працює! Навіть грошову премію одержав перед Першим травнем. А що вже до мене — такий лагідний та милий, що й сказати важко. Навіть не ображається, коли я скажу на нього «Марсіянин». Не знаю, чи надовго йому вистачить такого трудового запалу... А тим часом я задоволена!

Євген КРАВЧЕНКО.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

— Я тобі не баба. Ти мені тяжкої роботи не давай.

НЕВДАЧА

(Б А Є Ч К А)

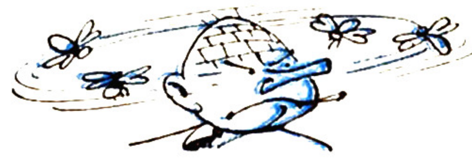

Бджоли раз запланували
Бюрократа обкусать.
Тільки жала поламали —
Так зачерствів бюрократ.

Кость ДЯЧЕНКО.

м. Сміла,
Черкаської області.

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Страшна помста.

Народ знає, для кого закон не писано. Він має на увазі певну категорію людей.

Та життя показує, що закону не шанує не тільки ця категорія. Зокрема, закону про охорону природи не шанують ті, для кого його в першу чергу написано.

Вам факти? Будь ласка!

ФАКТ № 1

Місяців зо два тому мешканці трьох міст Луганської області — Лисичанська, Пролетарська і Верхнього — наче змовившись, почали крутити носами. Люди пили воду, а вода пахла болотом.

Раніш вода була хороша, а тут раптом запахла. Почали люди принюхуватись. І дійшли, що той неприємний дух іде прямо з Лисичанського хімкомбінату, де директором т. Гогін. Спустив завод у балочку відходи спирту і спалив їх. Дещо і справді згоріло, а дещо крізь піщаний грунт просочилося аж до джерела питної води, яке живить водопровідну систему трьох великих міст.

Тепер це джерело зіпсовано надовго. Зіпсовано і настрій багатьом тисячам людей, яким доводиться пити воду з цим неприємним духом.

А директор хімкомбінату? Чи знає він, чим це пахне?

Видно, не знає і знати не хоче. Він вважає, що закон про охорону природи та її багатств не для нього писано.

А розумний же, кажуть, чоловік...

ФАКТ № 2

Це було у Миронівці, Київської області.

— Я бачив, як Вітя берізку зломив... — сказав директор Миронівського цукрозаводу Георгій Андрійович Микула.

— А що ви зробили? — спитали директора.

— А я взяв зламану берізку і всипав тому Віті такої березової каші!..

Одверто кажучи, нам це сподобалося. Хоч воно й не дуже педагогічно, зате — повчально.

— Оце — по справжньому! — кивнули ми в бік Георгія Андрійовича. — Зразу видно, що людина любить природу.

Люди у відповідь засміялися. А один показав нам фотокартку.

— От, гляньте на цього любителя природи.

Скільки ми не придивлялися, але директора цукрозаводу на фото не бачили.

— А ви його й не шукайте. Це фото його любові до природи. Він випустив із заводу якусь гидоту й потруїв рибу не тільки в річці Росаві, але й в усіх сусідніх колгоспних ставках. Так-от — на фотокартці ви бачите, як ми виловлюємо в ставку дохлу рибу.

От вам і друг зеленого друга! За зламану берізку Георгій Андрійович Микула всипав юному шибенику березової каші. А якої каші треба всипати самому Георгію Андрійовичу за таке варварство?

ФАКТ № 3

Закони, як відомо, пишуться на папері.

У нас є всі підстави гадати, що закон про охорону природи було написано на папері Понінківського целюлозно-паперового комбінату (Хмельницька область).

А от чи читали той закон керівники комбінату, — не знаємо.

Нам здається, що вони про нього і краєчком вуха не чули.

Інакше, чим пояснити, що целюлозно-паперовий комбінат ще й досі забруднює річку Хомору різними неприємними на пах і смак відходами виробництва.

Деякі керівники підприємств пояснюють своє варварське ставлення до природи тим, що у них, мовляв, немає очисних споруд.

У Понінці вони є.

Але ті споруди до того захаращені, що вже не здатні виконувати свої прямі функції.

Очисні споруди нічого не очищають і вже самі потребують генеральної чистки. Але керівники комбінату вважають, що це повинні робити не вони, а... риба. Як у тій приказці: рятування потопаючих — справа самих потопаючих.

Риба, розуміється, мовчить та гине.

А Вінницький раднаргосп теж чомусь мовчить.

Чому?

ФАКТИ №№ 4, 5, 6, 7 і т. д.

Як спиться директорові, з вини якого на заводі було зіпсовано партію цінної продукції?

Лікарі-невропатологи запевняють, що такому директорові спиться не дуже добре: людину гризе совість...

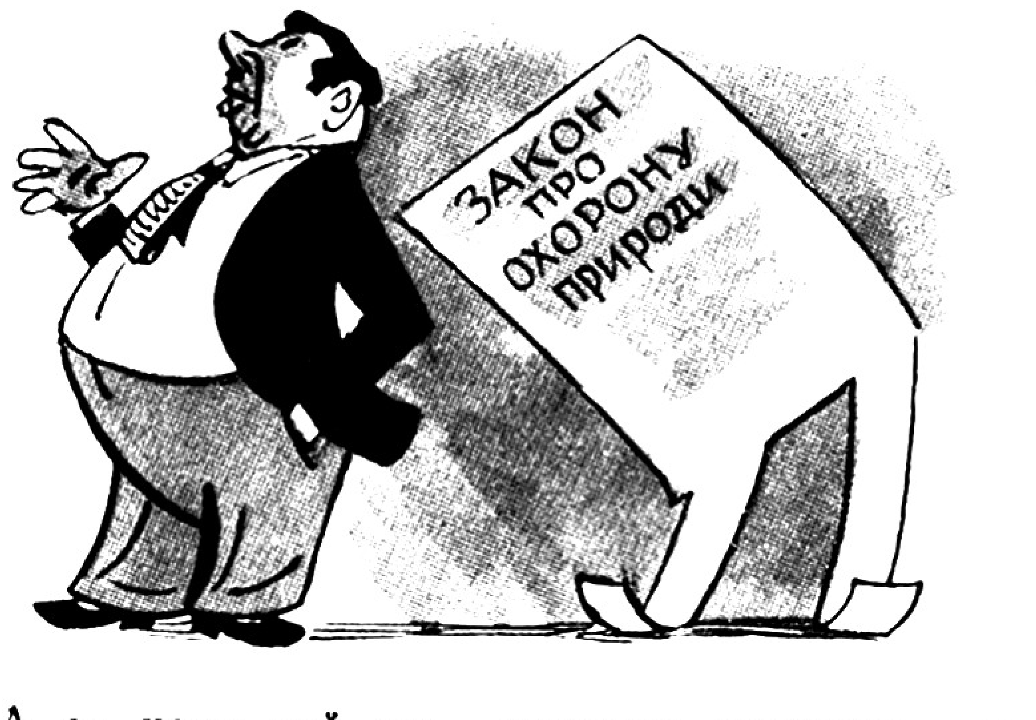

А от коли той же директор випустить у воду отруйні відходи свого виробництва й завдасть величезної шкоди народному багатству, — його совість не гризе. І спить собі той директор блаженним сном немовляти.

Чим це пояснити?

А тим, мабуть, чим пояснюють робітники Дніпропетровського заводу «Червоний Профінтерн» дії свого директора.

— Крім совісті, — кажуть вони, — існує ще й почуття відповідальності. За зіпсовану продукцію директорові доводиться відповідати перед вищим начальством і навіть перед судом. А за знищення природних багатств він ні перед ким не відповідає. Накаже бухгалтерії сплатити штраф — і каламуть далі воду брудними відходами.

Завод «Червоний Профінтерн» регулярно сплачує штрафи й щороку спускає у Дніпро понад 10 тисяч тонн ядучого розчину купоросу, сірчаної кислоти і сірчанокислого заліза. Трубопрокатний завод ім. Леніна додає у води Дніпра й свого «сиропу», коксохімкомбінат, лакофарбовий завод, паперова фабрика теж не відстають од своїх колег. А багатостраждальний Дніпро мусить все це терпіти. Він червоніє не тільки від тих промислових домішок, але й від сорому, бо риби в ньому дедалі меншає.

А от керівників підприємств — уявіть собі — ніякий сором не бере!

На штрафи у них рука надзвичайно щедра, а на очисні споруди — до смішного скупа. Торік заводові ім. Петровського було асигновано на будівництво очисного колектора 2,8 мільйона карбованців, а він і 20 процентів цієї суми не використав.

Навіщо те будівництво, навіщо той додатковий клопіт, коли можна тихо, спокійно платити штрафи і далі забруднювати Дніпро.

Не з власної ж кишені директори їх платять.

А що, коли б з власної, з директорської?!

Не знайшлося б тоді у нас такого директора заводу і фабрики, який би вважав, що закон про охорону природи писаний не для нього.

Г. БЕЗБОРОДЬКО.

Риби (до директора Миронівського цукрозаводу т. Микули): — Ану, пий!..

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

В самісіньке ОКО

ІЛЮСТРАЦІЇ ДО ПРИКАЗОК

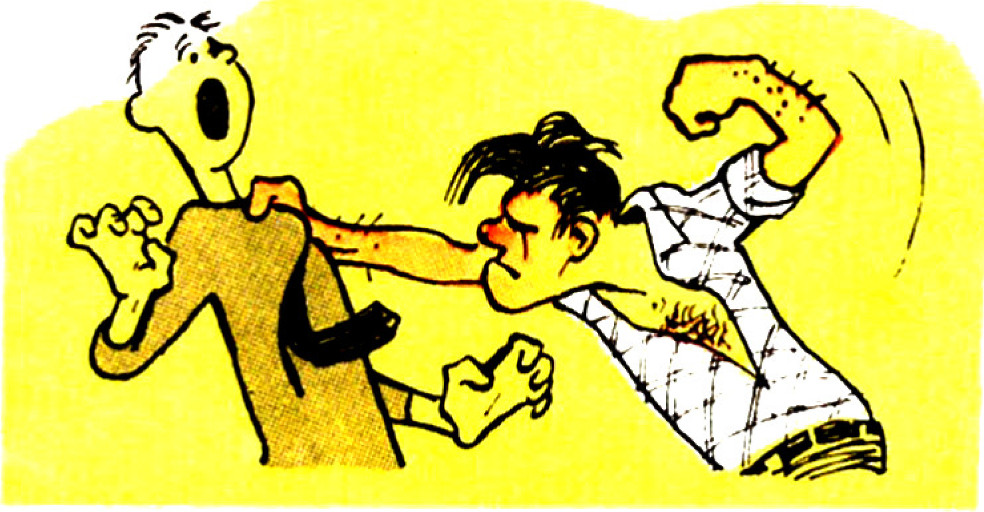

Пустився в бійку —

чуба не жалій.

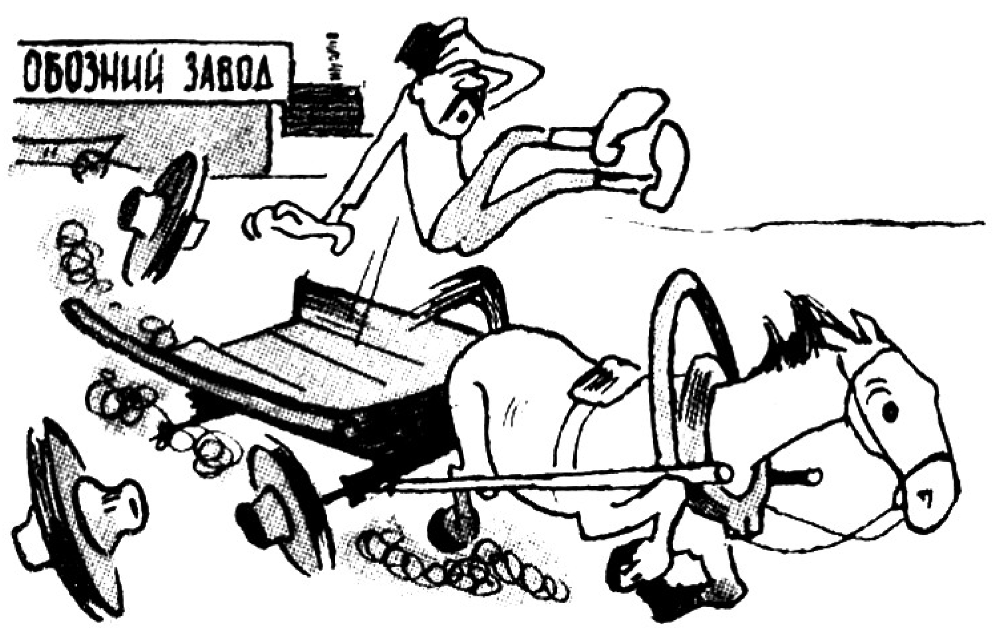

Передні колеса коняка везе, а задні самі котяться...

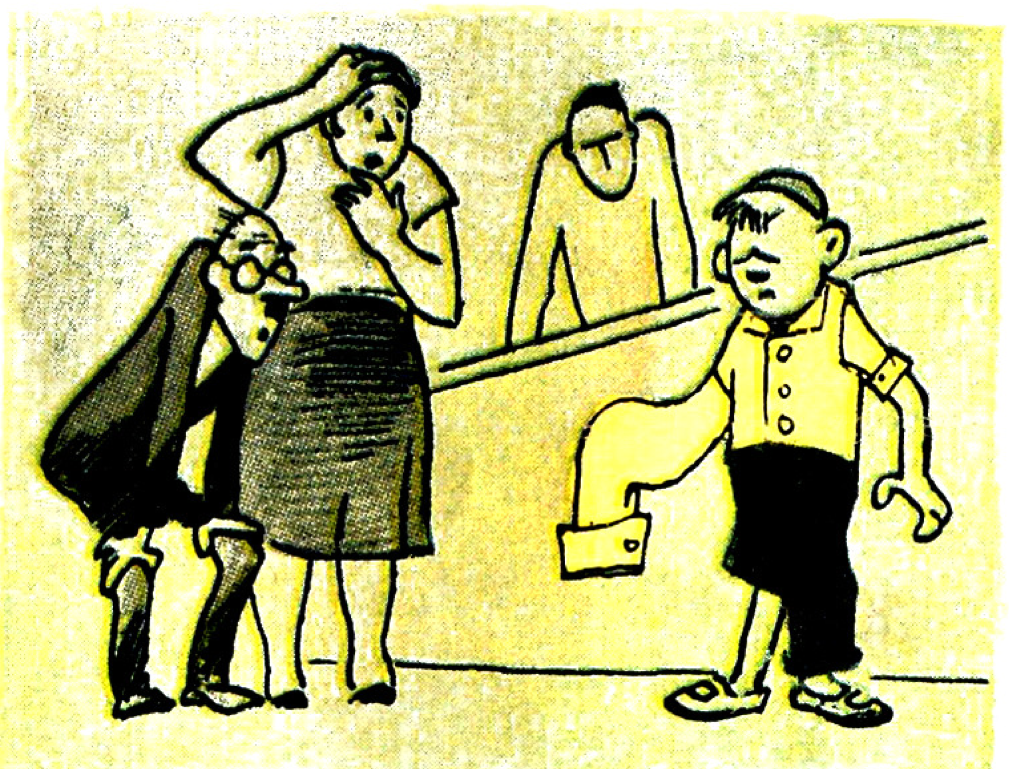

Саме Савці свитка, от аби ще рукави.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

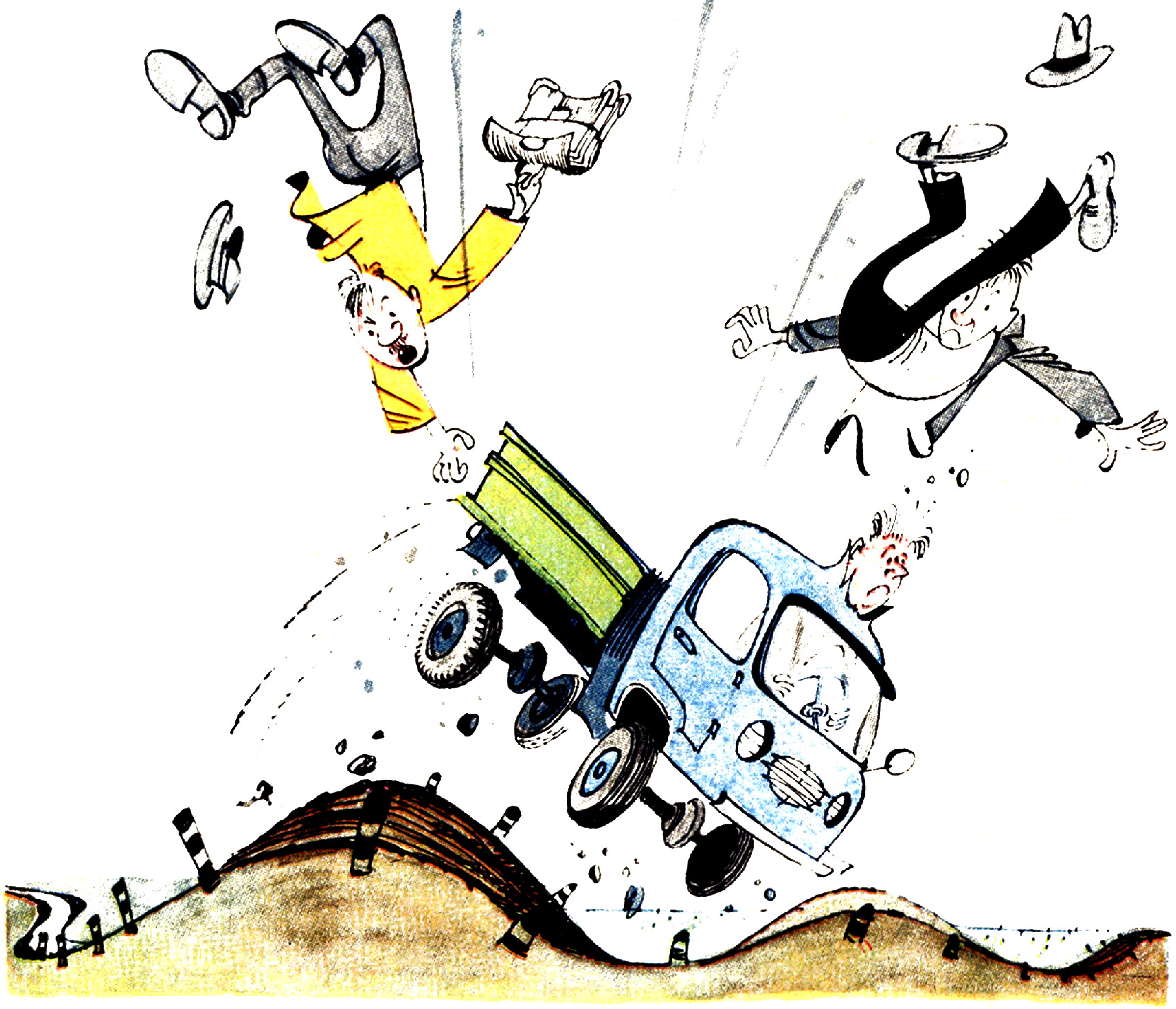

Якість ремонту шляхів — на висоті!

Народні усмішки

ПОКАРАВ

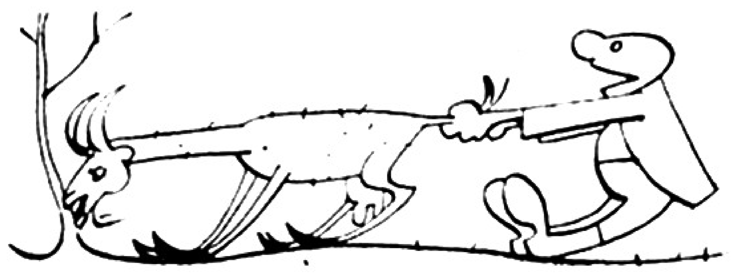

Жив у нашому селі чоловік один і мав він козу. Пуття з неї було мало, і вирішили вони з дружиною здати козу «Заготскотові». Так і зробили. Повернувся господар додому, зайшов у молодий садок та тільки ахнув: багато саджанців було попсовано так, що їм уже ніякі ліки не могли допомогти.

Він до дружини:

— Ти не знаєш, хто це покалічив садок?

— Та то ж учора наша коза вискочила з повітки і давай там гасати...

— Ах ти ж клята! — сказав господар і, схопивши картуза, побіг з дому. Прибігає до директора «Заготскоту» і просить:

— Поверніть козу. Ось, будь ласка, візьміть назад гроші.

Повернули чоловікові козу. Привів він її додому. Опинившись на знайомому подвір'ї, вона радісно замекала, та радість її була недовгою: розлютований господар схопив дрючка і почав її гамселити по ребрах, примовляючи:

— Оце тобі! Оце тобі! Будеш знати, як псувати садок!

Повідомив Ст. БЕЗВЕРХИЙ
з с. В.-Кринки, Полтавської обл.

ПРОСТИЛА ГРІХИ

Були дві куми і обидві глухі. Дуже вони між собою дружили, частенько між собою лаялись і по-всякому одна одну обзивали. От перша кума задумала піти до церкви говіти. Приходить вона до другої куми, щоб та простила гріхи.

Заходить до хати, а кума взула нові черевики і сидить, пряде куделю.

Перша кума кланяється і говорить:

— Прошу прощенія!

А друга кума думала, що та розглядає її черевики та хвалить їх.

— Швець пошив, — говорить друга кума.

— Прошу прощенія другий раз! — говорить перша кума.

— Три карбованці за роботу взяв...

— Прошу прощенія третій раз.

— Пошив із свого товару.

— Простіть, кума, всі три рази.

— Перший раз взула...

Та по тому й розійшлися. Одна кума думала, що їй простила гріхи, а друга — що та похвалила її черевики.

ПІП І ГАРБУЗ

Вивіз один селянин на базар гарбузи продавати. От до нього підходить піп і питає:

— А що це ти продаєш?

— Е, батюшко, це таке, що з нього вилуплюються лошата. А з того лошати може вирости добрий рисак.

— А як же це воно робиться? — питає піп.

— А дуже просто, — говорить селянин. — Взяти оцю штуку (показує гарбуза), покласти у гніздо, посидіти на ньому тижнів зо три, потім розбити і — матимете лоша.

Піп подумав, що як купити за одного карбованця гарбуз і вилупиться лоша, а потім з нього виросте рисак, то його можна буде продати за 100 карбованців.

От піп вибрав великого сірого гарбуза, приніс додому. Сидить на ньому тиждень, сидить другий, третій... Уже гарбуз почав гнити. Розсердився піп, виніс того гарбуза з гніздом у поле та як кине у бур'ян. А там заєць лежав. От він як схопиться і тікать, а піп думав, що то з гарбуза вже вискочило лоша, та як кинеться за тим зайцем, скільки сили, та як заірже по-конячому: — Іі-го-го-го... Іі-го-го-го...

А заєць, почувши крик, ще швидше став тікати. Піп тоді став, почухав потилицю і каже:

— От-бо я дурень! Чого я того гарбуза в хаті не розбив?

Повідомив читач «Перця» М. Ф ШУЛЬГА
з радгоспу «Бабстово», Єврейської автономної області, Хабаровського краю.

МАЛЮНОК-БАЙКА

Мал. В. ГРИГОР'ЄВА

Осел: — А де ви раніш працювали?
Козел: — Он на сусідньому городі. Тепер до вас перекинули...

Подорож до Ворскли

Та що там казати! Сонце, свіже повітря і вода — найкращий спочинок, найкраща у природі краса.

Поринеш у воду, виринеш, попливеш на поверхні, вилізеш на берег, ляжеш на пісочку...

Ох, яка це велика людська утіха!

Лежиш, а тебе сонечко тепленько обігріває, тебе й вітерець довкола обвіває.

Чудесно! А що вже на свіжому повітрі апетитно обідається...

І не говоріть, і не кажіть — і їси, і п'єш, не знаєш, де воно й дівається...

І хіба ти правду сховаєш: одну перехилиш, так вроді біля річки одної й малувато...

Так ото я й думаю: хіба я в бога теля з'їв? Хіба я не можу поринати й виринати? Хіба мені не кортить на мальовничому березі на одній нозі поскакати й пострибати?

Заявляю — кортить. Прийшла неділя. І я куди — на річку, на Ворсклу!

А воно, як на той гріх, до річки лише два автобуси ходять.

А бажаючих — у п'ять автобусів не вбереш.

Підійшов автобус, я туди! А воно — тпру — ні туди, ні сюди.

Спасибі добрим людям, на руках внесли.

Уліз. Сів. Коли це хтось як плигоне, та на мене:

— Звиняйте, — каже, — це я. Хіба ви мене не впізнали? Я ж ваша сусідка. Харашо, що я на вас плигонула. Не дай, боже, на другого, — біда. Не доїхала б до Ворскли, скинув би у дорозі. А ви, їй-бо, порядна людина. Терпляча. Терпеливо, спокійно сидите. Другий би оце брикався, кричав.

А як подумати — чого його кричати Чого лементувати? Сиди, мовчи, разом же на річку їдемо? Тут хоч кричи, хоч свисти, автобус не спиниться. Значить, будь благородним, терпи! Ви дуже терпеливий!

Сусідка прихвалює, а я почуваю, що вже другий раз скупався. Другий раз потом обливаюся. А вона умовляє:

— Ви ж, будь ласка, не ворушіться — терпіть! Давайте я вам на друге плече кошовку переставлю. Не крутіться, а то пироги повипадають. Я вас і пирогами пригощу, ви тільки довезіть мене до річки цілою, невредимою...

Раптом чую, щось мені мокре за шию капає.

— Не звертайте уваги, — ласкаво попередила сусідка. — Нате вам рушничок. Витирайтеся. Це — компот! Я ж оце наварила компоту, набрала в горщик, і коли сунулася у двері, якась роззява взяла й прижала горщика. Ото, мабуть, компот і тече. А, може, й ситро потекло. Як воно відтіля нажимають, звідсіля налягають... Я вам так вдячна, таке вам велике спасибі. Тільки дякуючи вашому поперeку, я як-небудь доїду до річки, до Ворскли й скупаюся у холодній воді.

На передостанній зупинці мені полегшало: сусідка свої клунки поставила комусь на ноги. Той у вереск:

— Громадянко! Ви на мою ногу клунка поставили!

— Вибачайте, дідусю, не брешіть. Клунок стоїть на моїй нозі.

— Ану, помацайте, на моїй.

— Не вигадуйте, — оце? Це ж моя нога.

— Як ваша? Хіба я своєї ноги не знаю. Я свою ногу п'ятдесят три роки носю.

Сусідка у лемент.

— Що ж це на світі робиться? Не можуть розібрати — де чия нога!

Але тут оголосили — Ворскла! Я мерщій до кіоска: хоч півсклянки холодної води!

А мені резонно відповідають:

— Мерщій поринайте на дно. На дні така холоднюща вода — льоду не треба!

— А у вас, — питаю, — хіба нема льоду?

— Таке скажете, у нас льоду і зимою не буває.

Називається, попив холодної води.

Ол. КОВІНЬКА.

Без доброго гумору

(ОГЛЯД ЛИСТІВ)

Що потрібно для того, щоб зіпсувати людині настрій, позбавити її доброго гумору? Спробуємо відповісти на це питання. Але відповідь буде не одна, відповідей буде багато і будуть вони різні. Бо, на жаль, не в одному місці і, на ще більший жаль, не одній людині зіпсовано настрій.

От хоча б у Черкасах... Є там селище робітників будівельного тресту № 2. Чималеньке селище, гарне селище, і люди там живуть хороші. Живуть вони в селищі, а миються в Черкасах у міській лазні. Миються і білизну мусять там прати. І ніхто їх не вітає «з легкою парою». Бо то не легка пара. Треба мандрувати аж за п'ять кілометрів у місто. Доки дійдеш, чуб почне парувати. І настрій псується. А зіпсували настрій ті, хто додумався розмістити у приміщенні селищної лазні аж дві контори: контору житлово-комунального комбінату та контору БМУ-23.

Там-таки, у Черкасах зіпсував робітникам пристані настрій сам начальник пристані т. Перекрестов. Узяв та й забрав телевізора з червоного кутка до себе на квартиру. А за його прикладом другого телевізора забрав плановик Рожальський.

Тепер тут і без телевізора видно, як дбають керівники про дозвілля робітників пристані.

Та це ще півбіди. Нема телевізора, можна газету чи журнал почитати. А от мешканці селища Колки (на Волині) вечорами позбавлені і цієї змоги.

Електростанція РТС освітлювала селище, і добре освітлювала. А тут на горе чотири стовпи повалилися. Біда та й годі. Директор Колківської РТС т. Костирський ніяк нових не знайде. І даремно. Розказують, що в такій темряві перехожі повалили лобами ще кілька стовпів. Так можна зовсім електромережі позбутися, а замість неї придбати чималі гулі!

Але в Колках журнали і газети люди можуть удень почитати. А от громадянин Коцюн Василь Іванович з села Листопадове, Новомиргородського району на Кіровоградщині, ні вдень, ні вночі цього зробити не може. Новомиргородське райвідділення «Союздруку» потурбувалося, щоб він, замість вчасно передплачених газет та журналів, бюрократичні відписки одержував. По-різному, як бачите, можна добрим людям настрій псувати і доброго гумору їх позбавляти.

Бюрократичні відписки і тягани-на тут не останню скрипку грають. І в цьому добре переконався т. Іваницький з міста Сватове, Луганської області. Мав він необережність письмово поцікавитись питанням упорядкування зарплати. Написав він про це листа у Луганськ до обласної ради профспілок. А звідтіля ні мур-мур. Іваницький пише листа до газети «Труд». З редакції пишуть до обласної ради профспілок — просять проконсультувати товариша... Все правильно! І, ви думаєте, проконсультували? Не так скоро. Листа повернули назад до редакції газети «Труд», як такого, що помилково потрапив до облпрофради. Такий папірець підписав керуючий справами Луганської облпрофради А. Михальський. Просто і швидко. Хай тепер т. Іваницький консультується, де хоче. Хоче, в дирекції оперного театру, а хоче, то й в дирекції колгоспного ринку, а то й в аптечному управлінні.

Та не тільки в бюрократичних відписках біда і не від них одних лихо.

Можна найкращу, найкориснішу, найблагороднішу справу так повернути, що крім неприємностей нічого від тієї доброї справи не залишиться.

От, наприклад, у Вінниці. Або в Полтаві... Ні, спочатку-таки про Вінницю треба розповісти. Там на вулиці Лермонтова почали споруджувати водопровід.

І прекрасно! Але не будемо забігати з висновками. Чому не будемо забігати? А тому не будемо забігати, що по тій вулиці не дуже побіжиш. Там тепер і поволеньки ходити важко. Розкопали вулицю вздовж і впоперек — і на тому обмежилися. Вода, правда, потекла. Але не по трубах. Дощова потекла по тих каналах, що їх горе-будівельники викопали.

Таке робиться у Вінниці по вул. Лермонтова. А в Полтаві на паровозоремонтному заводі зовсім інше робиться, тільки й від того іншого приємного ще менше. Там теж добре діло затіяли. Між корпусами ливарного та колісного цехів встановили пиловловлювача. Добре діло? Добре. Хай собі пил ловиться. Хай собі повітря чистим робиться. Але вийшло так, що там щось не до той... Вийшло так, що той пиловловлювач однією жменею пил хапає, а другою на вітер пускає. І пилу від того не менше, а більше стає. Там, де користі чекають, — шкода одна. Хорошому настрою і доброму гумору це аж ніяк не сприяє.

Добрий настрій може і дрібничка зіпсувати. Одна хороша мама і одна хороша доня з села Тхорин, Словечанського району на Житомирщині, одержали до свята 8 березня гарні привітальні художні листівки. Приємно? Дуже приємно. Але дуже неприємно, що якась, попросту кажучи, зла рука, котрій у Словечанській райконторі зв'язку довірено поштовий штемпель, чорною мастикою заляпала личко дівчинки, зображеної на листівці. Була в цьому потреба? Не було. Так просто... Ляпнула, аби зіпсувати людям настрій.

Слухайте ви, великі й малі майстри псувати добрим, хорошим людям настрій, позбавляти їх доброго гумору! Візьміться за розум. Од вас ніхто не вимагає, щоб ви зустрічали кожного відвідувача букетом тюльпанів, а кожному скаржникові дарували коробку цукерок. Од вас вимагають тільки чесно виконувати свої обов'язки. Цього досить.

І буде хороший настрій у всіх, і буде багато доброго гумору.

Або... Або доведеться зіпсувати настрій вам. Надовго.

Б. МИКОЛЕНКО.

Мал. БЕ-ША

— Це контора водопроводу? Швидше шліть слюсаря — у нас заїло великомученицю Варвару — не плаче!!

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

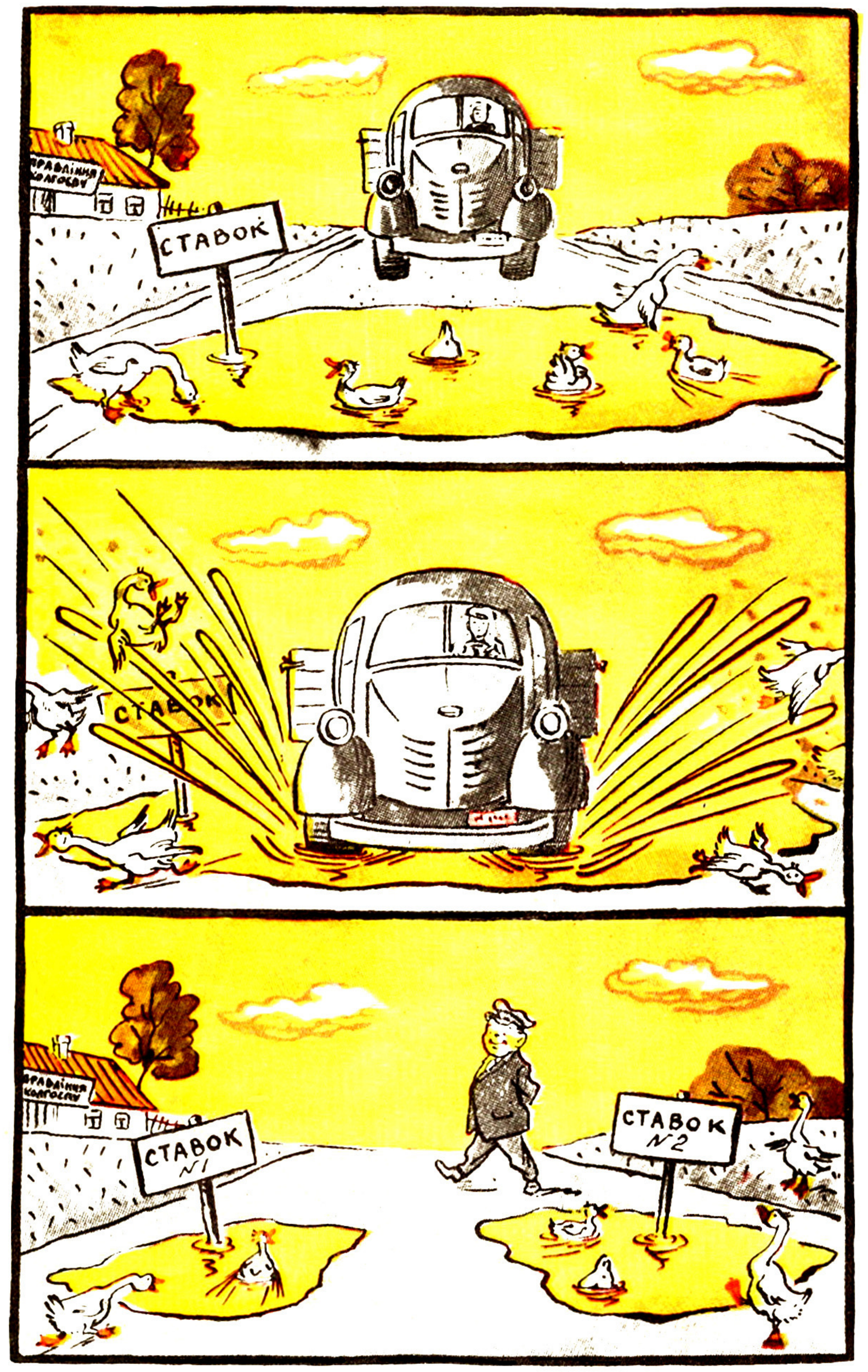

Як в одному колгоспі з одного два ставки зробили.

ПЛИВЕ ЩУКА З КРЕМЕНЧУКА

Славне місто Кременчук. Розквітає промисловість, ростуть житлові будинки.

Приклад — лише завод дорожніх машин увів в експлуатацію три житлових будинки, на сорок чотири квартири кожний.

Нові й нові житлові будинки широко відчиняють свої двері перед трудящими міста. Кожного місяця вселяються люди у світлі, просторі кімнати.

Та ось... Оце — ось — і баламутить усе діло.

Будинки збудували, люди вселилися, а санвузли і водопроводи не діють. Чому не діють?

Їх просто сургучем опечатали... Бо каналізацію і водопроводи то проводять, то закривають.

Оце траншеї риють, риють, тоді — стоп!

— Засипайте.

— Чому засипати? — питають.

— А завтра, кажуть, свято.

Минуло свято, знову риють.

А вся біда в тому, що по каналізації і водопроводах нема єдиного господаря.

Є дві організації, які чи то керують, чи то гальмують оце діло.

— Які це організації? — ви питаєте.

А ось які: міськкомунгосп і міськводоканал. Той на того киває, а той на того моргає.

А жильці без води сидять. По вулицях вода тече, а по трубах не біжить.

З водою і грошенята державні пливуть.

Ви запитаєте: а де ж та щука з Кременчука?

Та де ж! У Кременчуці сидить, може, в міську Раду заплива. Отам її і шукайте.

perec-ua.
perec-ua.

Нотатки про їхні порядки

Коментарі Перця записали Ю. КРУГЛЯК та В. ЛАГОДА.

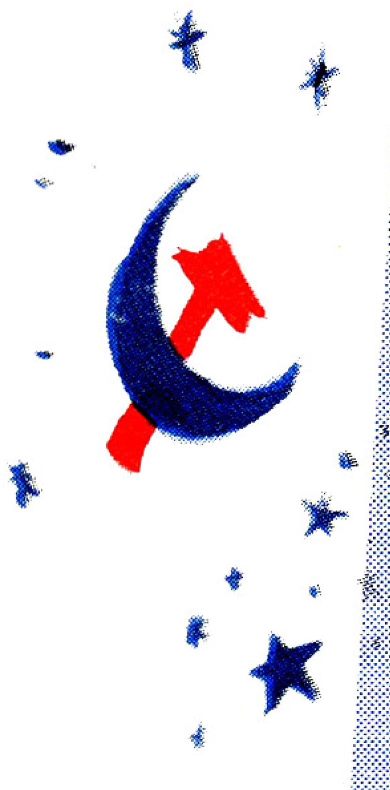

«ДОБРОЗИЧЛИВЕЦЬ»

Напередодні польоту людини в космос, 11 квітня, газета «Нью-Йорк пост» опублікувала заяву представника американської розвідки, який, визнавши, що Радянський Союз може побити Америку в запуску людини на космічну орбіту, додав: «Ми можемо сподіватися тільки на те, що в них в останній момент перервуться дроти або станеться щось неждане».

Дивись, на що він сподівався!
Що перервуться в нас дроти,
Що ми впадемо з висоти...
До чого, бач, розперезався!

Чи невтямки цьому «пророку»,
Що в нас же не Канаверал,
Де за провалом йде провал,—
Злітали в космос ми, нівроку!

Він сподівавсь на «щось неждане»,
А наш «ВОСТОК» злетів увись.
Тепер хоч рвись, хоч перервись —
Не будеш ПЕРШИМ ти, мосьпане!

ДЕМОНСТРАЦІЯ ВІДБУЛАСЯ

На провокаційну демонстрацію протесту проти підтримки Радянським Союзом кубинського народу, яка мала відбутися біля будинку посольства СРСР у Вашінгтоні, з'явився лише один демонстрант. Це був так званий «борець за свободу Угорщини» Йожеф Похш.

Ну й демонстрація у них, їй-богу!
Ну й хвацькі протестанти! Хай їм грець!
До провокаторів придибав на підмогу
Один «борець».

Та демонстрації ця притча не зірвала,
Вона все ж відбулася в ту добу:
Воєнщина у США демонструвала
Свою ганьбу.

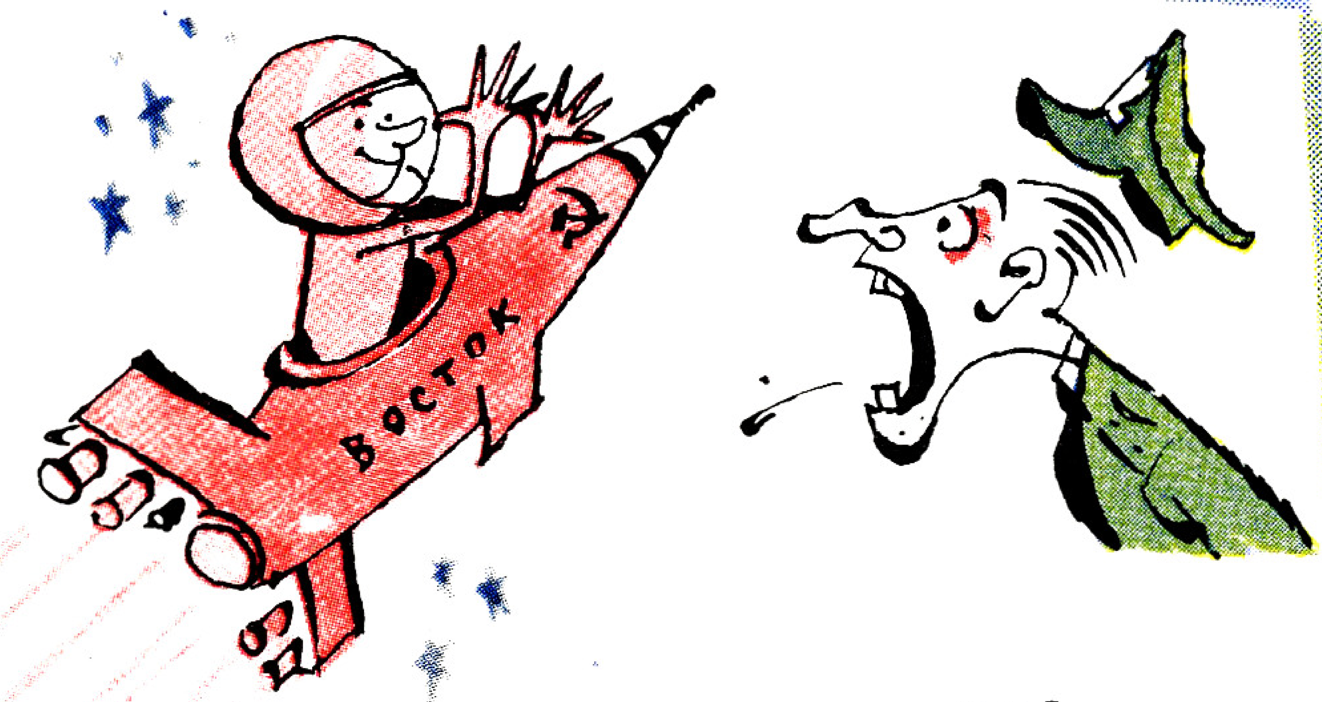

НЕ СУНЬ НОСА ДО ЧУЖОГО ПРОСА

Американський посол в Аргентіні Руботом вирішив ощасливити своїм відвіданням Національний університет Кордови. За повідомленням аргентінської преси, студенти закидали його «першими, що потрапили під руку, предметами».

Такий «прийом» дали в Кордові,
Що він ледь виніс черепок.
Зарозумілому послові
П р е д м е т н и й
буде це
урок!

НЕРЕНТАБЕЛЬНЕ ПЕРЕБУВАННЯ

Ганський уряд прийняв рішення про обов'язкове збільшення зарплати і запровадження платних відпусток для всіх робітників. Це вдарило по інтересах іноземних промисловців. Недавно дві англійські золотопромислові компанії заявили про намір закрити свої шахти, як «нерентабельні».

В компаній аглицьких у Гані
Діла, як бачимо, погані.

У них без витискання поту
Ніяк не ладиться робота.

І виникає тут питання:
То чи ж «рентабельне» у Гані
Цих «павуків» перебування?!.

У КОСМОС З СКОВОРОДИ

Спеціальна комісія палати представників США з космічних проблем вирішила провести розслідування стану в національному управлінні з аеронавтики і дослідження космічного простору (НАСА). За словами газети «Нью-Йорк міррор», вищі чиновники цього управління немов «були посаджені на гарячу сковорідку».

Підскакують чиновники,
Бо дуже гаряче:
Злоба за космо-човники
Їм душу аж пече.

Сидять собі, оплакують
Даремнії труди
Й до космосу
підскакують
Вони з сковороди.

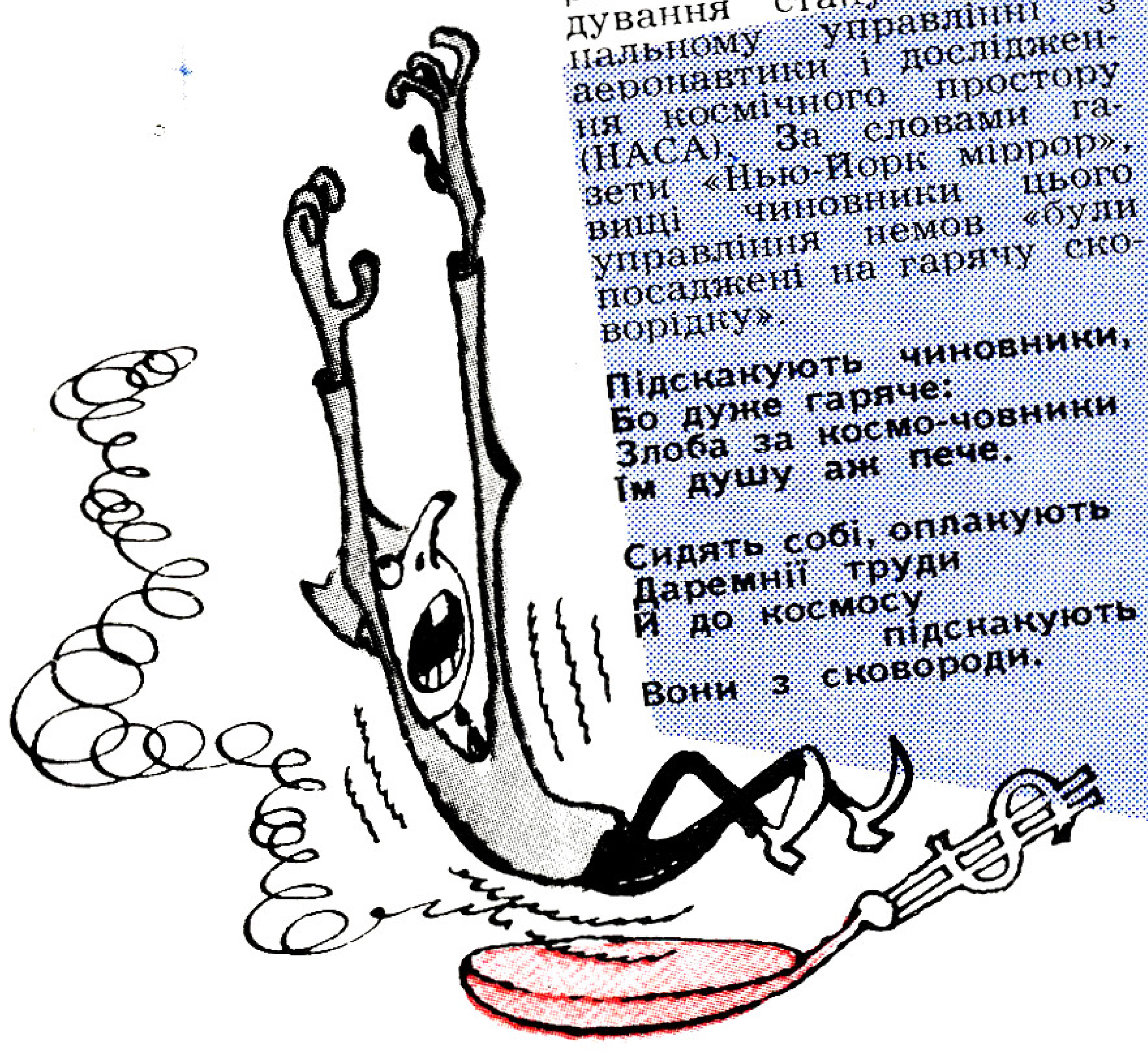

ПОДВІЙНА ГРА

Воєнний бюджет США становить в новому фінансовому році 43,8 мільярда доларів. Це на 890 мільйонів доларів більше воєнного бюджету уряду Ейзенхауера.

Про мир тут ллється слів потік,
Все дужче в бубни гатять,
А на озброєння щорік
Все більше коштів тратять.

Чи ж не подвійною, бува,
Захоплені тут грою?..
На вітер кидають слова,
А долари — на зброю.

ПІТЕКАНТРОП У КОСМОСІ

Ой, як не хочеться американській газеті «Нью-Йорк геральд трібюн» визнавати пріоритет Радянського Союзу у польоті людини в космос. У тій газеті чорним по білому написано, що мандрівки людини в космічний простір «почалися 600 тисяч років тому, коли доісторичні предки людини стали на задні лапи».

Скажіте, де вам ще удасться
Почути отакі балачки:
Ще пітекантропи лапчасті,
Мовляв, літали в космос... рачки.

Не сперечаємось, та тільки
Щось тут наплутала газетка —
У ній, насправді, глузду стільки
Як в голові у того предка.

БИТА КАРТА

Тепер у боннській Німеччині немає жодної карти, на якій ця країна не була б показана в кордонах 1937 року. Боннський міністр Зеебом невтомно протестує проти теперішнього кордону Чехословаччини, який залишався незмінним з 1000 року нашої ери і аж до Гітлера, Чемберлена, Даладьє і Мюнхена, коли Європа схилилась перед реваншистами третього райху.

Старі кордони в них на карті...
Але чого ті карти варті?
Хіба що тільки для альбому
На спомин геру Зеебому,
Що корчить з себе Бонапарта,
Але ж і сам він —
бита карта!

Хапатня в Білому домі

Вас запросили, скажімо, на весілля. І вгощають вас по-весільному — чим хата багата. Сидите собі за столом, їсте, п'єте і ось вам сподобався кришталевий бокал. Випивши вино, ви — зирк-зирк по сусідах — і загортаєте нишком бокал у салфетку та — в кишеню. На пам'ять, мовляв.

Після трапези одні гості танцюють, другі курять або співають, інші ходять собі, розмовляючи. Ви теж ходите й розглядаєтесь по кімнатах господарів. Ось на столі попільничка. Гарна попільничка, й вона вам подобається. Торкаєте ліктем дружину:

— Золотко, у тебе є сумочка?

— Є, а що? — питає жінка.

— На ось попільничку!

— Та що ти!..

— Мовчи! Тягни нишком скатерть з он того стола під вікном. На пам'ять...

І розглядаєтесь далі. Ага, ось піджак чийсь на вішалці. Гарний піджак, шерстяний, мабуть господарів. Тільки... як же взяти його на пам'ятку?... Е, щось придумаю...

Ви нишком згортаєте піджак, а вас хтось з гостей за руку.

— Товариші, — гукає на весь рот, — я злодія спіймав! Ось злодій затесався між гостей!

Це було б так у нас. Але в нас такого немає — у нас не крадуть

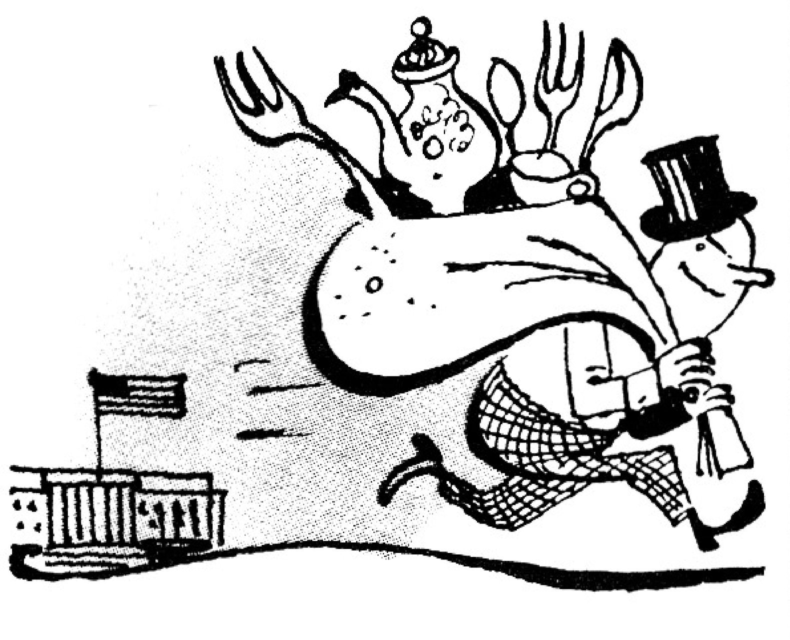

у гостях. Навпаки — гості в нас несуть господарям подарунки на пам'ять.

А в Америці он гості крадуть, що під руку потрапить. Ганебно крадуть і без усякого сорому. Нещодавно я прочитав у газетах, що, за повідомленням американської преси, на банкеті в честь обрання Кеннеді президентом США було 15 тисяч гостей. Їли вони за столами, пили, танцювали, курили сигари, а після банкету організатори цієї комашні підрахували, що любі гостеньки президента цапнули з столів та з вішалок:

16.900 бокалів для順 пуншу.
130 кельнерських фраків.
600 салфеток.
200 скатертей.
600 попільниць.
40 чашок та один прилад для варіння кави.

Ви думаєте, що гістьми президента були американські робітники, фермери, службовці або професійні злодії? Де там, таких на банкет і не запрошували. Прості американці теж не крадуть, а в вашінгтонських злодіїв вистачило б честі і совісті не красти у президента в гостях. На банкеті в честь Кеннеді були, ясна річ, мільйонери, мультимільйонери, капіталісти, генерали, адмірали та інші високопоставлені божки долароімперіалістичного ідола, які нишком тягнули там скатерті й чужі фраки, і нишком підготовляли також воєнну інтервенцію проти революційної Куби.

Організатори банкету пояснюють, що гості ці речі «взяли на пам'ять». Ну, що ж, у капіталістів завжди добра пам'ять для обману, грабежу і наживи. Але спробував би американський безробітний взяти «на пам'ять» буханець хліба з крамниці...

Пам'ятав би він це до нових віників за решіткою у в'язниці.

Петро КОЗЛАНЮК.

Мал. Л. КАПЛАНА

Міністерство оборони ФРН призначило на пост головнокомандуючого бундесвером воєнного злочинця генерала Фьорча.

Портрет генерала Фьорча у відповідному оформленні.

У кожного свої клопоти, свої турботи.

Один служить богові, другий — мамоні.

А керівник конструкторського відділу управління балістичних снарядів військового міністерства США Вернер фон Браун служить обом.

З одного боку, служба тепер ніби й легша — і бог і мамона у США єдині. Це — долар. А з другого — не кажіть: од цієї служби у фон Брауна клопоту повна голова.

Поки Вернер фон Браун служив мамоні-Гітлеру, у нього і турбот і клопоту було менше.

Сконструював свої реактивні снаряди «ФАУ-1» та «ФАУ-2», добре наполохав ними англійців і цим справив враження на американців.

Після війни конструктор «ФАУ» прийняв доларову віру й став американським німцем.

Спочатку все йшло ніби гаразд. Фон Браун конструював ракети й гарантував США абсолютний і непохитний пріоритет у ракетобудуванні. Американські газети кричали про це на весь світ, залякували своєю могутністю малих і великих сателітів мамони-долара. А конструктор балістичних снарядів ходив по землі так, ніби його ракети вже досягли Сатурна, а на Місяці було тісно від американських військових баз.

І раптом у Вернера фон Брауна з'явилися симптоми якоїсь невідомої хвороби. Його почало кидати в жар і в холод. Схоже було, що його тіпає трясця, але це була не вона.

Перший припадок стався з ним, коли з Москви прийшла звістка про запуск у космос першого штучного супутника Землі.

Далі хвороба почала прогресувати.

Звилася в захмарні висоти радянська міжконтинентальна балістична ракета — припадок.

Закружляв на орбіті другий радянський штучний супутник Землі — припадок.

І пішло, і поїхало.

Радянський вимпел на Місяці, а Вернера фон Брауна трусить.

Космічний корабель з піддослідними тваринами у космосі і знову на Землі, а Вернера фон Брауна корчить.

На Венеру мчить радянська автоматична міжпланетна станція, а Вернера фон Брауна тіпає...

Мамона-долар до Брауна:

— Де наш, вражий сину, пріоритет?! Москва випереджає нас!..

І керівник конструкторського відділу управління балістичних снарядів військового міністерства США скис остаточно. Як виявили аналізи і дослідження визначних спеціалістів, він безнадійно захворів на канавералію — новий вид пропасниці. Збудників цієї хвороби виявлено у США, у штаті Флоріда на мисі Канаверал. Тут відбуваються випробування американських ракет і балістичних снарядів, сконструйованих Вернером фон Брауном.

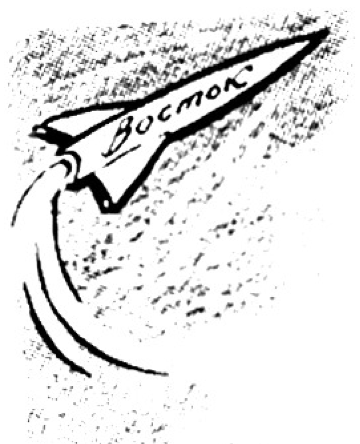

І ті і другі частенько не летіли в космос, а падали сторчака в океан, розкидаючи навколо себе міріади бризків із збудниками нової хвороби. І що частіше злітали в космос радянські ракети, а американські провалювалися в океанську безодню, то сильніше тіпала канавералія Вернера фон Брауна і самого мамону-долара.

Найжорстокіший припадок канавералії стався у фон Брауна 12 квітня цього року. Коли московське радіо повідомило про перший у світі тріумфальний політ космічного корабля з пілотом космонавтом Юрієм Олексійовичем Гагаріним на борту й про щасливе повернення корабля з космонавтом на Землю, Вернера фон Брауна почала тіпати така трясця, якої ще не бачив світ.

Коли його спитали, що він може сказати про цей тріумф радянської науки, Вернер фон Браун, цокаючи від трясці зубами, процідив:

— Росіяни зробили це, щоб справити враження на африканські держави...

...Авторитетний консиліум представників світової громадської думки констатував у Вернера фон Брауна канавералію в останній стадії.

Ол. ГРОМОВ.

ЗЛОДІЙ НА СПОВІДІ

Піп злодію говорить строго:
— Ти крадеш в ближніх у своїх,
А ходиш в церкву, віриш в бога,
А бог сказав, що красти гріх...

Святенник-злодій, по тій мові,
Відповідає так попові:

— Але ж бо, ну! — в письмі святому
Написано таке для всіх:
«Хто щиро молиться,
Бог тòму
Проща його найтяжчий гріх».

Та й ви ж у церкві на покрову
Казали нам таку промову...

Піп злодія перехрестив
І в світ із миром відпустив.

Сергій ВОСКРЕКАСЕНКО.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— О, цей художник залишить помітний слід у мистецтві!

ВИСТАВКА ШИРНЕТРЕБА

На нашій виставці відкрито новий відділ — подарунків.
Просимо оглянути свіжі експонати.

ПОДАРУНОК ПЕРШИЙ

Комплект монтажних заготовок для сантехвузлів. У комплекті: згони з порваною різьбою, по якій вільно ходять контргайки і муфти; трійники для каналізаційних стояків, які нічого не хочуть з'єднувати; непритерті крани.

Випробування комплекту на пускових об'єктах м. Дрогобича (двох багатоквартирних будинках й дитячому садку по вул. Радянській та багатоквартирному будинку по вул. Герцена) пройшло з шумом, громом і свистом. Це газ, гаряча й холодна вода рвалися на простір із труб, батарей, кранів та з усіх інших санвузлів, змонтованих з допомогою вищезгаданого комплекту.

Цей подарунок для новоселів випускає Львівський завод монтажних заготовок сантехвиробів. Стопроцентний брак своєї продукції гарантують: директор заводу — Тарасов, головний інженер — Фрідман і начальник ВТК — Каспрук.

ПОДАРУНОК ДРУГИЙ

Дитячий триколісний велосипед.

Раніш, ніж сісти на цю машинерію, юний громадянин 3—4 років повинен одержати вищий спортивний розряд з важкої атлетики й 6—7 розряд слюсаря-монтажника. Перше — для того, щоб мати геркулесову силу крутити переднє колесо і педалі, які не слухаються дитячих ніжок. Друге — щоб зуміти перемонтувати руль, який нікуди не рулює і стирчить тут казна для чого.

Ощасливили діточок цим важкоатлетичним велосипедиком дядя Качура і дядя Харитонов.

Перший дядя — директор Луганського міськпромкомбінату, а другий — там головним інженером.

ПОДАРУНОК ТРЕТІЙ

Комплект з п'ятнадцяти стільців.

Просимо вибачити, що експонуємо цей комплект у такому вигляді — купою сухих трісок і паліччя. Тут не наша вина. Паліччя й тріски надійшли на нашу виставку з Сумщини — з Буриківської сільради Буринського району.

З Тростянецького деревообробного комбінату ця купа вийшла у вигляді новеньких лакованих стільців. А через неповних три місяці, постоявши в сільраді та бібліотеці, стільці розсипалися в прах. І тепер ми не можемо розібрати, чи була на тих стільцях фабрична марка Тростянецького деревообробного комбінату на Сумщині, чи замість марки там стояв застережливий напис: «Обережно! Не сідати! За якість не відповідаємо! Директор Бершадський. Головний інженер Парфіненко».

ПОДАРУНОК ЧЕТВЕРТИЙ

Комплект взуття: черевики і сандалі.

Правий черевик більший лівого. На одному шкіра одного кольору, на другому — іншого. Сорт другий. Куплено черевики в Сталіно. Зроблено їх у Харкові, на 5-ій взуттєвій фабриці.

Сандалі придбано у Виноградівському районі на Закарпатті. Зроблено їх на Білоцерківській взуттєвій фабриці (Київщина). Сорт перший. Одягнено їх лише один раз. А права сандаля вже попросила каші: відклеїлася підошва.

Доводимо до відома директорів обох фабрик тт. Ямкового (Харківської) й Нечаєва (Білоцерківської), що на прохання споживачів і перший і другий сорт їхньої продукції пересортировано в один — низькосортний.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

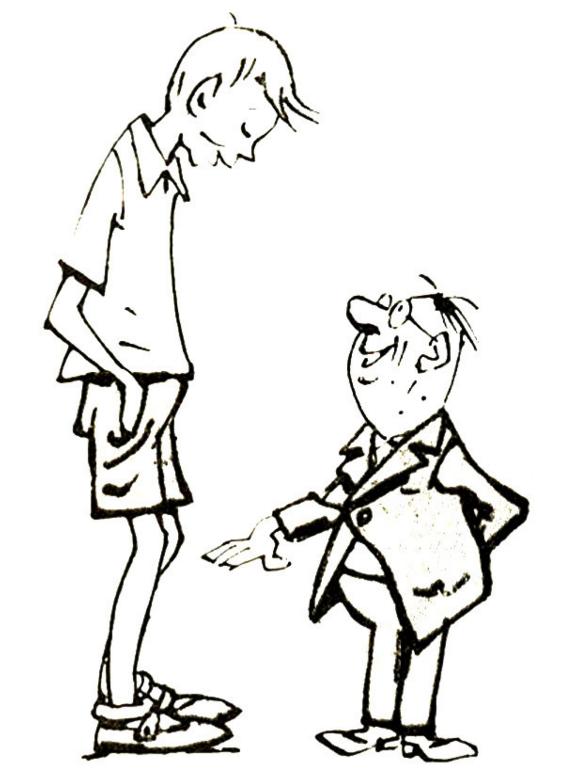

— А я тебе ще отаким пам'ятаю.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Ах, він у нас ще дитя. Він навіть не знає, що таке бритва...

ВІНЕГРЕТ З ПЕРЦЕМ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

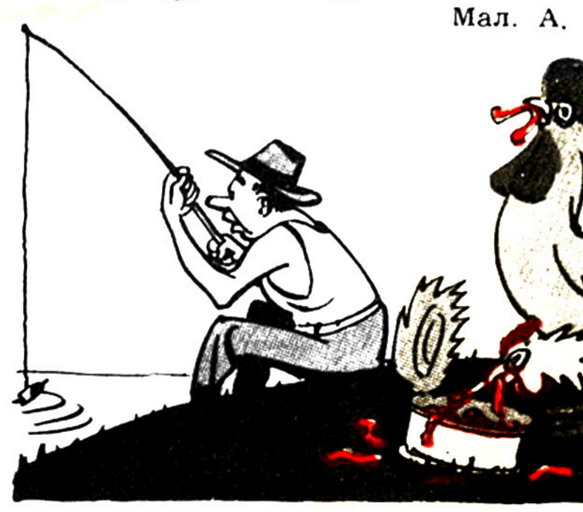

Хороший кльов...

УРОК АРИФМЕТИКИ ДОМА...

Мал. БЕ-ША

— Синок! Зостав сорок...

Мал. Л. БОЙКА

І щуку кинули у річку.

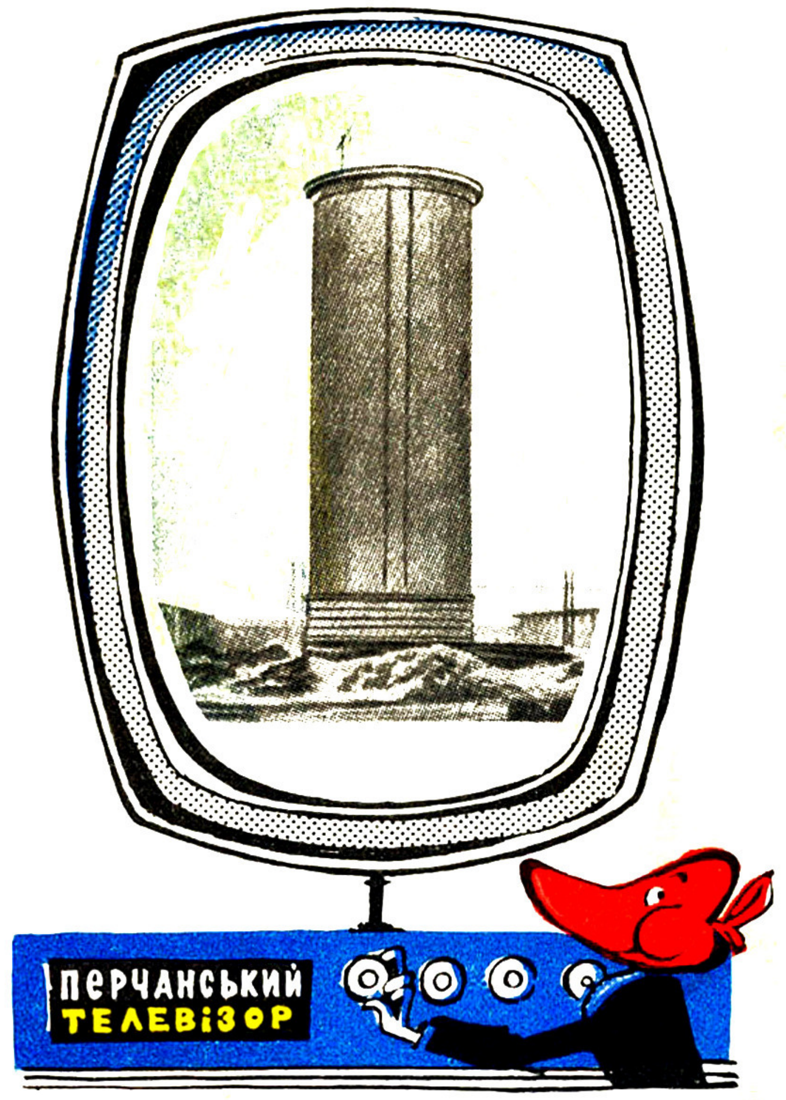

Свою чергову телепередачу Перець веде з Харцизького сталедротяно-канатного заводу.

Перед вами на екрані будівельний об'єкт. Його називають «Вавілонською баштою». І мають рацію. Як відомо з біблійних переказів, «Вавілонська башта» залишилася недобудованою. І ця теж. Будівництво біблійного об'єкта зірвав господь бог: злякався, що люди доберуться до нього й схоплять за бороду. Так він «змішав язики», й люди, переставши розуміти один одного, покинули роботу.

А хто «змішав язики» керівництву заводу й підрядчикові — БМУ-7 тресту «Макбуд», що вони забули, навіщо починали зводити цю споруду?! Восьмий рік височить вона тут на радість кажанам і воронам. Та ще місцеві дотепники показують приїжджим справжню трубу, в яку вилітають великі державні гроші...

Запросили б дотепники відповідального представника Сталінського раднаргоспу й показали б йому цю «Вавілонську башту». Та не тільки башту, а й будівельні матеріали та устаткування, що псуються на території заводу, бо для них забули збудувати склад. За трубою цього не видно. А з труби господарському оку добре видно таку безгосподарність.

На цьому закінчуємо нашу телепередачу. До наступного телебачення, товариші.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ До редакції надійшов лист про те, що у Здолбунівському млинуправлінні (Ровенська обл.) виявлено нестачу товаро-матеріальних цінностей.

Прокурор Здолбунівського району т. Вербицький повідомив редакцію, що факти, наведені в листі, ствердились. Народний суд засудив колишнього працівника млинуправління Малюкова М. І. до 2 років позбавлення волі й ухвалив стягти з нього на покриття збитків 2480 крб. (новими грішми).

★ Про грубі порушення правил радянської торгівлі у магазинах ВРП тресту «Радянськвугілля» писалося в листі з м. Макіївки.

Як повідомили редакцію з Сталінського обласного управління МВС, факти, наведені у листі, підтвердились. До карної відповідальності притягнуто трьох порушників.

★ «Паразит викручується» — так звався фейлетон, уміщений в № 13 журналу за 1960 рік, у якому було викрито дармоїда і шахрая, мешканця м. Києва Савицького І. М.

Після виступу Перця заступник прокурора м. Києва т. Долинський повідомив, що Савицького недавно засуджено до 1 року позбавлення волі.

★ Про те, що начальник Олевського ВРП «Головлісзагу» Любарський М. І. покриває шахраїв та хапуг, писалося у фейлетоні «Аж моляться на нього...» («Перець» № 23 за 1960 рік).

Начальник слідчого відділу Житомирської облпрокуратури т. Гончаренко повідомив редакцію, що народний суд Овруцького району засудив Любарського М. І. до 4 років, Лазукіна П. Є. до 5 років, Боровського П. Л. до 2 років, Невмержицького І. І. до 1 року позбавлення волі, а Грищенко Н. І. до 1 року поправно-трудових робіт.

★ У листі, надрукованому в № 1 «Перця» за 1961 рік, повідомлялося про те, що Рогатинський райвідділ міліції не бореться із злісними самогонниками у селі Долинянах.

Як повідомив начальник управління МВС Станіславського облвиконкому т. М. Владимиров, у Долинянах міліція виявила групу самогонників. Усіх їх притягнуто до відповідальності. Усього самогонників оштрафовано на 650 крб. (новими грішми). Матеріали на деяких осіб передано на суд громадськості.

★ «І утюг — наш друг, і м'ясорубка — голубка...» — у фейлетоні під такою назвою, надрукованому у № 3 журналу, Перець критикував роботу тих підприємств республіки які ще незадовільно працюють над збільшенням та поліпшенням якості побутових приладів широкого вжитку.

Начальник відділу промисловості місцевого підпорядкування Держплану УРСР т. В. Мавленков повідомив редакцію, що, порівняно з 1960 роком, на 1961 рік передбачено збільшення випуску м'ясорубок на 10%, а електроутюгів на 57%. Одночасно вдосконалюється і їхня конструкція.

Підприємства республіки працюють також над збільшенням випуску інших приладів для полегшення домашньої праці жінок.

★ У № 4 журналу, у фейлетоні «Тримайте їх за руки», писалося про тих, хто плюндрує природу. Зокрема, писалося про те, як полтавські підприємства забруднили своїми шкідливими водами ставки приміського радгоспу ім. Шевченка.

Як повідомили редакцію з Полтавського раднаргоспу, м'ясокомбінат, масложиркомбінат та трикотажна фабрика відводять тепер свої стічні води у міську каналізацію.

ЛЮБИЙ ПЕРЧЕ!

Є у Ясинуватій завод крупнопанельних деталей. Сюди весь час під'їзними коліями прибувають вагони з піском, глиною, граншлаком та іншою сировиною. І все це висипається просто на колії. Сировина на коліях перемішується з грязюкою і височить обабіч справжніми горами. А поміж тими крутими горами по ступиці в грязюці ледве пересуваються вагони.

Важко залізничникам у такому болоті працювати. Просять вони директора заводу т. Насонкіна — розчистіть колію. А директор з свого вікна за цими горами нічого не бачить та тільки командує: «Хоч літайте, а сировину мені подавайте!» Чули ми, Перче, що в тебе є вертольот. Підніми на ньому т. Насонкіна над коліями, хай побачить, у якому він болоті сидить.

Й. ФЛЕРИК,
ревізор по під'їзних коліях.

Сталінська область

Якими словами ми уже не згадуємо того лихого, що спонукав нас зв'язатися з Львівським ремонтно-механічним заводом! Річ у тому, що ми одержали наряд на вищезгаданий РМЗ. Він повинен був капітально відремонтувати наш автокран. На вимогу РМЗ ми добули усі потрібні запчастини, переказали 19.700 крб. і почали чекати.

Скоро лист пишеться, та не скоро ремонт робиться. Все ж дочекалися ми свого крана. Та радість наша була недовгою. Тільки поїхали ми до лісу, а воно в автокрані щось як застукає всередині — дир-дир і стало. Глянули ми, аж то масло з двигуна потекло, як сік з берези навесні.

Ми знову — до Львова. Приїхав звідтіля представник РМЗ, помацав і визнав, що двигун годиться тільки на сідало для горобців. Повезли ми його до Львова, а звідтіль привезли другого. А він знову дир-дир, стук-стук — і ні но, ні тпру...

Отак, Перче, не везе нам з тим РМЗ. Тільки гроші на вітер викинули.

С. ХАРЧЕНКО,
диспетчер Володимирецького лісгоспзагу.

Ровенська область.

Ти, мабуть, гадаєш, що в наш вік важко когось чудом здивувати. А от у Луганську є такі чудотворці, та ще й які! З однієї склянки вони можуть зробити за день сто, а то й більше пляшок. І склянка лишиться цілою.

Як не віриш, то заглянь у магазин № 11, що по вул. Інститутській. Тут висить табличка: «В неділю горілка не продається». Але то — про людське око: любителі випити не можуть дістати в цьому магазині тільки одного — склянки. Отут і появляються «чудотворці». В обмін на спорожнену пляшку вони пропонують покористуватися їх склянкою. Ходить та склянка по руках і повертається до хазяїна, коли в нього назбирається на добрий десяток карбованців пляшок.

У дитинстві, кажуть, у цих дармоїдів ніяких нахилів до винахідництва не помічалося. І якщо вони все-таки пробудилися і процвітають, то ми маємо завдячувати в першу чергу сприянню їм у цьому з боку працівників торгівлі і байдужості до них з боку працівників міліції.

Може, ти, Перче, їх своєю увагою вшануєш — заслужили!

Є. ГОЛИКОВ,
бригадир будуправління № 4 «Луганськпромбуду».

Олександрові Васильовичу Рибальченку — керуючому Кіровоградським облбудтрестом було доручено завершити у 1960 році будівництво павлиського кінотеатру.

— Буде зроблено! — сказав Олександр Васильович.

Сказав — як зав'язав. Він повністю вичерпав у 1960 р. асигнування на будівництво кінотеатру. І того ж таки року припинив роботу на будівництві.

Оце й усе. Кінотеатр як був, так і лишився недобудованим. Будівельники сюди більше носа не показують. Зате сюди частіше, ніж будь-коли, навідуються різні комісії. Усі вони в один голос заявляють, що облбудтрест явно завищив процент виконаних робіт і стяг гроші за те, чого й не думав робити.

Усі, Перче, про це говорять, усі обурюються, один тільки т. Рибальченко мовчить.

Та що, власне, йому говорити. Він своє уже зробив: сказав — і грошики забрав. Тепер шукай вітра в полі...

В. МАЛОЛІТКО,
голова виконкому селищної Ради.

с. Павлиш, Кіровоградської області.

Ох і радість була у нас, коли прокотилася чутка, що директор нашої Юрківської ТЕЦ Борис Іванович Добрінін нарешті-таки пішов назустріч нашим побажанням і змінив графік роботи.

Та й поміркуй, Перче, сам — як не радіти, коли ми стільки часу тепер будемо заощаджувати. Раніше, було, приїжджаємо на ТЕЦ о 7.25, а роботу починаєм аж о 8-й. Більше як півгодини тупцюємося біля цехів.

А ще гірше було після роботи. Зміна закінчується о 16-й годині, а перший поїзд відходить о 15.50. Подивимося ми в хвіст поїздові та тільки лікті собі кусаємо — наступного поїзда треба годину ждати. Зимою на зупинці цілу годину козачка вибиваємо, а в дощ стоїмо, як кури, мокрі.

А тепер у нас буде, як у сусідів на брикетній фабриці — там починають роботу о 7.45, роблять перерву на півгодини і кінчають о 15,30. Пересунули графік всього на п'ятнадцять хвилин, а приїжджають додому на цілу годину раніше!

Та передчасною була наша радість, Перче. Чутки, що директор пішов назустріч побажанням робітників, так чутками й лишилися. А Борис Іванович як не прислухався до побажань робітників, так і досі не прислухається. Принциповий товариш!

Черкаська область.

Робітники ТЕЦ.

Редактор Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: М. БІЛКУН, П. ГЛАЗОВИЙ, К. ЗАРУБА, О. МИХАЛЕВИЧ, С. ОЛІЙНИК.

Видавництво «Радянська Україна». Адреса редакції: Київ, вул. Леніна, 19. Тел. 4-35-82, 4-73-94, 4-41-83. Передплатна ціна 20 коп. на місяць.

Журнал «Перець» № 10 (453) (на украинском языке). Підписано до друку 9.V. 1961 р. Папір 70×108 1/8=0,75 пап. арк. 2,05 друк. арк.

БФ 17308. Видавництво і комбінат друку «Радянська Україна». Київ, А. Барбюса, 51/2. Зам. 2662. Тираж 300 000 прим.

Відсканував Іван Толокньов, опрацював Олег Леськів

http://perec-ua.livejournal.com

perec-ua.

Мал. К. ЗАРУБИ

Маріонетка колонізаторів Калонжі проголосив себе королем конголезької провінції Касаї.

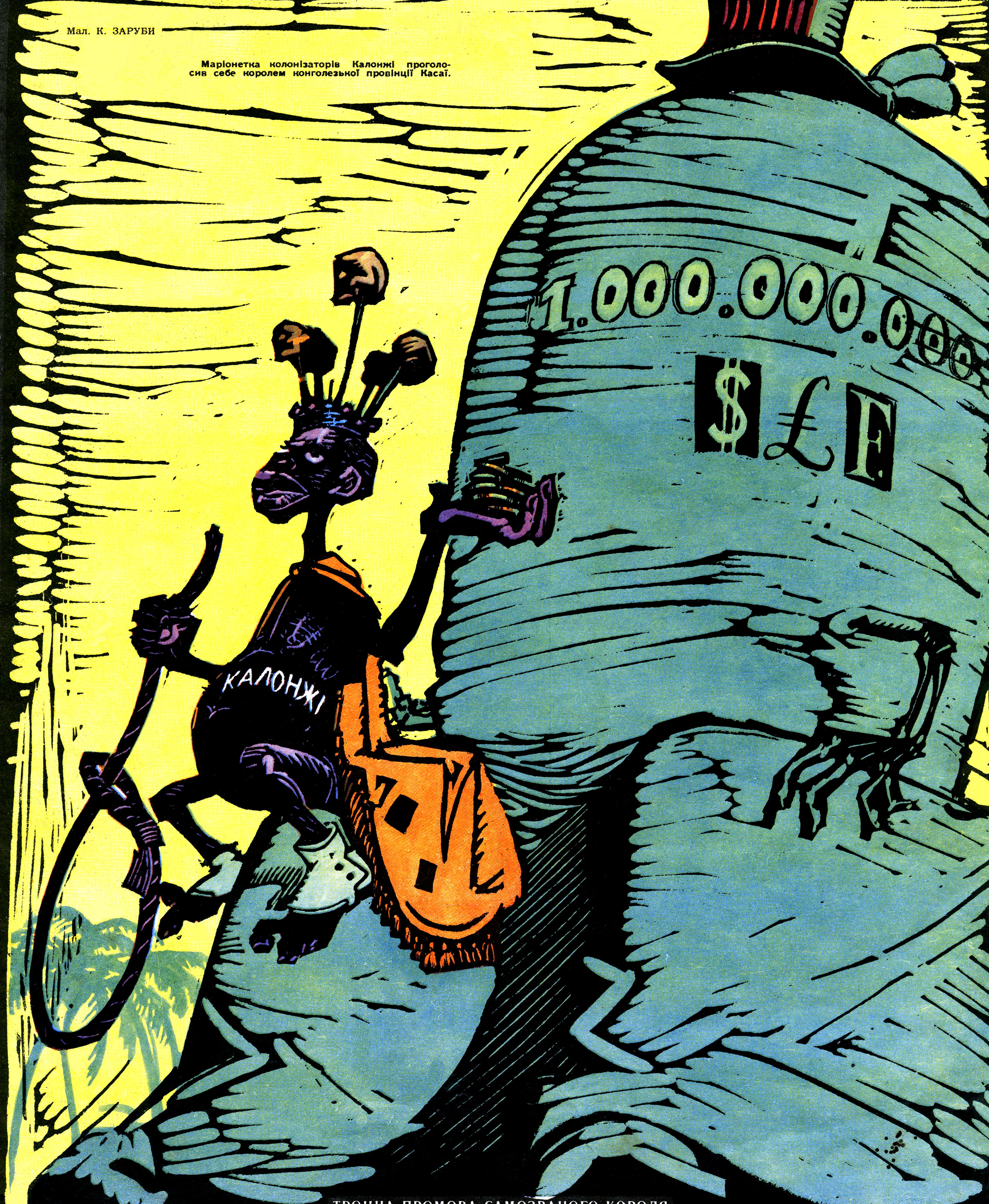

ТРОННА ПРОМОВА САМОЗВАНОГО КОРОЛЯ

— За мною стоять мільйони.